

Хвани ме, когато падна

Книга втора
от поредицата ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ

А. Л. Джаксън

Превод от английски език
Елица Горанова

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Catch Me When I fall*
Copyright © 2020. CATCH ME WHEN I FALL by A.L. Jackson
All rights reserved.

Превод Елица Горанова
© Егмонт България, 2021
Редактор Вили Вълканова
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2658-6

Пролет

Ройс

Червени и сини светлини проблясваха в тъмната нощ и се отразяваха в тежко надвисналите облаци, които обгръщаха града в бледно сияние.

Бягах по мократа уличка, шляпах из черните локви и стъпките ми отекваха сред калта и мръсотията. Ако тичах с всичка сила, може би щях да избягам.

Дишах тежко в сгъстения въздух, в жилите ми болезнено пулсираха ярост, страх и омраза.

Чу се глух тътен от гръмотевица, която проряза небето като мрачна поличба. Вдигнах глава и първите студени капки дъжд заваляха по пламналото ми лице.

Какво направих?

Воят на сирените се усили, сърцето ми се сви от отчаяние и аз затичах колкото краката ме държат.

Бягах през тунела на безнадеждността, от който, знаех, изход нямаше. Болка сви душата ми.

Излязох от уличката и продължих по тротоара.

Изгаряща болка ме прониза в ребрата от ударите, които понесох.

Поех си дъх с усилие. С облекчение.
Какво от това? Не съжалявах. Нищо на света не можеше да
ме спре да си отмъстя.

Още усещах в устата си вкуса на разплатата.

Яростта като мълния прогаряше жилите ми.

Мигащите светлини ме настигнаха. Още един джип прегра-
ди пътя ми отпред. Бях в капан. Останал без сили, паднах на
колене наред улицата.

Дъждът се беше усилил. Вдигнах глава към небето и за-
крещях.

Крещях от безсилие и болка.

Но и победоносно.

От смазаните ми, раздрани кокалчета по паважа капеше
кръв и падаше като подпис под свидетелски показания.

Нямаше къде да се скрия.

Нямаше къде да избягам.

Присъдата ми вече беше издадена.

Мотивът нямаше значение.

Станалото също нямаше значение, защото пак щях да по-
стъпя по същия начин.

Колкото пъти се налагаше.

Щях да се откажа от всичко като жертвоприношение.

Единствената жертва, която можех да направя, беше да об-
река себе си.

1

Ройс

В наши дни

Седях в коженото кресло с висока облегалка в дъното на офиса. Преметнах крак върху коляното си и започнах да си играя с ръкавелите на ризата, само и само да не мисля за гнева, който напираше да избухне.

Въздухът прашеше от напрежение в огромния кабинет, който беше претенциозен колкото осемдесетдоларова бутилка минерална вода – целият от горе до долу в дърворезби, оригиналните първи издания на редки книги и острия мирис на надменност.

Наклоних глава настрани и погледнах мъжа, който седеше надут на трона си на срещнатата страна на бюрото.

Както обикновено, беше облечен с костюм и вратовръзка. Разделената му на една страна коса беше съвършено пригладена, макар че шкембето му започваше да се подава, сякаш се мъчеше да не остава по-назад от високомерието му.

Карл Фицджералд.

Собственик на „Милтън Рекърд“.

Изключителен негодник и подлец.

Вторият ми баща.

Така е, майка ми се беше влюбила в парите му.

– Ройс – подхвана той, сякаш ми даваше позволението си да

говоря. Усмихнах се.

– Татко. Толкова се радвам да те видя – от устата ми капеха сарказъм и презрение. Не можех да гледам мерзавеца – нещастно стечение на обстоятелствата, като се има предвид, че той ми беше шеф.

Но всичко беше част от плана.

Знаете приказката: „Дръж приятелите си близо, а враговете – още по-близо“. Повярвайте ми, следвах змията, докато не я настъпих по опашката и не ѝ смачках главата.

Той ми отмъкна всичко, смаза го в дебелия си алчен юмрук.

Нямах търпение да си върна услугата.

– Исках само да си изясним нещата. Не искам никакви... грешки повече – надсмя ми се той.

– Мисля, че беше достатъчно ясен.

– Нима? – бързо отвърна вторият ми баща и наклони главата си настрани. – Първия път се провали. Втори провал няма да търпя.

Не вярвах на ушите си. В гърлото ми се надигна смях и аз обърнах глава към прозореца. Погледнах навън към ширналиците се земи на имота му, безупречно подкастрената поляна и басейна, който се разстилаше върху скала и сякаш докосваше върховете на небостъргачите в града под него.

Татуираните ми пръсти забарабаниха по коляното, което играеше със скоростта на светлината. Сетивата ми бяха възбудени, в жилите ми течеше лава.

Бавно върнах погледа си върху човека, който като зъл дух хвърляше сянката си върху семейството ми. Чудовище на кормилото.

– Срещнах някои трудности – нямаше как да му дам повече информация.

Той ми се присмя:

– Трудности, значи? Твоята работа е да премахваш трудностите. Твоята работа е да приключваш сделките. С подпис в мастило, кръв или каквото там е нужно, мътните те взели! Не може да приемаш „не“ за отговор!

Сърцето ми се сви от горчивина. Разбира се, за него „не“

Хвани ме, когато падна

не беше достатъчен отговор. Парите заличаваха всяка пречка. Всяко възражение, страх, въпрос.

Всяко престъпление.

Малко кеш замазва всичко.

Питах се само колко надълбоко проникваше покварата, с която баща ми заливаше света.

Изправих се бавно, без да мога да скрия враждебността, която излъчваше тялото ми. Направих няколко крачки, докато заставах пред него, и се подпрях на лъскавото бюро.

– Наясно съм със задълженията си. Но аз си имам свой начин на работа и съм доста добър в нея. Ако имаш проблем с това, моля те, не се притеснявай да ме уволниш.

Нямаше да го направи.

Имаше нужда от мен. Бях се погрижил за това. Бях най-добрият в работата си.

Незаменим.

Но заради това нямаше да ме заобича.

Ушите му пламнаха, очите му потъмняха.

– Благодарение на мен си тук днес. Никога не го забравяй!

Наведох се още малко и изплюх думите:

– Тук съм, защото ти не можеш без мен. Никога не съм търсил покровителството ти. Не се прави, че не знаеш, че е така.

Тази работа беше единственото, което жалката ми майка ми беше предложила. Беше го направила от чувство за вина. Аз побързах да сграбча възможността, предвкусвайки победата, докато планирах отмъщението си.

Той се усмихна злъчно:

– Ядосани сме, а? Лесно се палиш и ще изгориш. – И цъкна с език като самодоволен дърт мерзавец, какъвто си беше. – Май трябваше да те оставят зад решетките.

Усмихнах се широко. От ухо до ухо.

– Кой знае, май трябваше да ме оставят зад решетките.

Той изплухтя и се облегна назад. Наклоних глава.

– Приключихме ли тук? Защото ме чака много работа.

Баща ми кимна сковано. Завъртях се на пети и го оставих да седи там, а лачените ми обувки отекнаха по мраморния под.

– Не се връщай, преди да си приключил сделката.

Спрях на място, когато гласът му ме застигна в гръб. Хвърлих му поглед през рамо, кипнал от яд. Отвращавах се от мисълта, че и двамата искахме едно и също, макар и по съвсем различни причини.

– Повярвай ми, сделката е в кърпа вързана.

– Така те искам! – И очите му светнаха подигравателно. Никога не беше давал пукната пара за мен.

Обърнах се и излязох във фоайето, без да го удостоя с отговор.

Забавих крачка, когато видях по-малката си сестра Маги да крачи напред-назад в дъното на стълбището. Махагоновата ѝ коса се развяваше насам-натам. Беше малко по-светла от моята и както винаги беше вързана на конска опашка. Маги беше дребничка и излъчваше страх. Бих дал всичко, за да мога да го изпитам аз вместо нея.

Тя тръгна към мен.

Тогава забелязах белега на гърдите ѝ и душата ми се разтърси от ярост, която никога нямаше да стихне. Червена и грозна като тази следа върху тялото ѝ.

Маги обви ръце около себе си и ме погледна с невинна молба.

– Не разбирам защо се караш с него. Знаеш, че така нищо няма да се промени.

Отидох при нея, гушнах я и я целунах по челото.

– Явно има неща, които не мога да контролирам.

Омразата ми към Карл Фицджералд беше едно от тях.

– Ядосан си. И толкова тъжен – прошепна Маги до сърцето ми. Беше толкова дребничка, че едва стигаше до гърдите ми.

– Не съм.

– Лъжец – отвърна тя. – Чувам сърцето ти.

Сърцето ми се сви от обич към по-малката ми сестра, единствената обич, която ми беше останала. Другите се бяха изчерпили. Изгоряха на пепел. На тяхно място се бе появил презрение.

Прегърнах я силно.

Хвани ме, когато падна

– Аз съм последният човек, за когото трябва да се тревожиш.

– Искам да си щастлив.

– Ти ме правиш щастлив – измърморих над главата ѝ.

Тя стисна в юмруци сакото ми, отдръпна се назад и примигна.

– Знаеш, че това не е достатъчно. Не и когато аз съм виновна, че ти изгуби всичко.

Хванах я за ръцете.

– Глупости.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Знаеш, че това е истината.

Пламнах от гняв и с мъка успях да се овладеея. Да се възпра да не се върна в кабинета на втория си баща и да го накарам да си признае чия е вината.

Да сложа край на всичко още сега.

Не трябваше да забравям целта си. Атаката, която от четири години насам привеждах в действие.

– Не, Маги, това не е истината. Ти не си виновна.

Алчният негодник, който ѝ беше баща, се беше погрижил виновникът да не си плати.

Погалих малката си сестра по бузата, обърсах сълзата, която беше потекла.

– Повече няма да те разочаровам, Магпай*. Никога. Обещавам.

– Аз искам само да няма от какво да се страхувам. И всичко да свърши веднъж завинаги.

Целунах я по слепоочието и прошепнах:

– Краят приближава.

После се обърнах, излязох през вратата и отидох при колата, която ме чакаше на кръговата алея. Мушнах се на задната седалка.

– Господин Райли? – Шофьорът ме погледна в огледалото и зачака инструкциите ми.

---

* От *magpie* (англ.) – сврака; бърборана. – Бел. ред.

Настаних се удобно.

– Към летището, моля.

Разкопчах копчето на сакото си и въздъгнах дълбоко. Разроших с пръсти косата си и се опитах да успокоя разрушителния гняв, който напираше да избухне. Сърцето ми се блъскаше в гърдите.

Шофьорът подкара колата по дългата виеша се алея на имението на Карл Фицджералд, а после излезе на криволичищия път, който водеше до подножието на хълма. След това пое направо към летището, където в частния хангар ме чакаше самолетът.

Слязох от колата, а портиерът взе куфарите ми от багажника.

Качих се по стълбите и кимнах вместо поздрав на пилотите и стюардесите, които ме посрещнаха на борда. Настаних се и приех уискито, което ми предложиха. Извадих си телефона, когато иззвъня в джоба ми. Имах съобщение.

Трябва да сключим сделката на всяка цена.

Написах в отговор:

Тъкмо излитам.

2

Емили

- Емили! – изкрещя брат ми зад мен, докато си пробиваше път през навалищата от хора, които се скупчиха около него в минутата, щом слязохме от сцената.

Зад кулисите въздухът вибрираше от енергия както винаги и само мъждиви лампи осветяваха пространството. Хамалите бързаха да откачат инструментите ни и да подготвят сцената за следващата група, местните репортери се надпреварваха да се докопат до сензация, а феновете напиреха да видят всичко отблизо. Да се отъркат в единствения свят, който познавах.

Подминах всички.

Стъпките ми изтрополиха тежко по пода, препънах се в кабелите, минах през завесите, едва не се блъснах в уредите.

- Емили! – изкрещя отново Ричард, – поне ме изчакай, по дяволите!

Не исках да се изправам срещу него. Не исках да се обърна и да прочета въпросите в очите му.

Затичах се по-бързо, без да поглеждам назад. Исках да избягам.

Да се скрия.

Сякаш това можеше да промени нещо.

Страхът пулсираше във вените ми като опустошителен пожар, дробовете ме изгаряха от страх и напрежение.

Не знаех къде отивам.

Търсех изход.

Безопасно място, предполагам.

Начин да залича ужаса, който се беше просмукал в съзнанието ми – това противно чувство, от което не можех да избягам.

Бях в капан.

И ей богу, това ме влудяваше. До такава степен, че давах всичко от себе си да избягам.

Приведох глава и се промъкнах покрай групичка фенове с ВИП пропуски, които чакаха с доловимо нетърпение.

Казах си наум молитва да не ме разпознаят, макар да предполагам, че са дошли, за да видят Сивил Стоун, звездата на турнето.

Никой дори не се обърна. Слава богу!

Ускорих крачка и завих по един тесен коридор, който минаваше покрай гърба на стария клуб. С всяка изминала крачка сърцето се блъскаше все по-силно в гърдите ми, усещах, че се задушavam, и почти ми прималая.

Извиках от облекчение, когато видях страничната врата. Сграбчих с две ръце тежката метална дръжка и отворих вратата в притаилата се нощ.

Тя се тресна в стената и аз слязох, препъвайки се, по трите стъпала на тъмната уличка. Борех се да си поема дъх и се питах откъде ми хрумна да се крия в тъмното.

Влажният въздух ме удари през лицето, задръсти дробовете ми и аз се паникьосах още повече.

Зад гърба ми отекнаха шумни стъпки и брат ми забави крачка, щом намери скривалището ми. Побиха ме тръпки, когато се спусна по стълбите и спря на крачка от мен.

– Какво, за бога, става с теб, Ем?

Гърлото ми се сви и аз не можах да му кажа. И бездруго не бях сигурна дали искам. Поклатих глава.

Хвани ме, когато падна

– Нищо.

– Нищо ли? – Ричард ме стисна за ръката и ме обърна към себе си. – За бога, това не беше нищо! – изплю той.

Разочарованието, объркването и гневът разкривиха хубавото му лице. Брат ми беше голям красавец. Стопроцентов мъж с поразително, незабравимо лице, обаятелен, енергичен и страшно талантлив.

Вечер след вечер той печелеше сърцата на публиката, която го боготвореше.

За мен казваха, че съм лицето на „Каролина Джордж“.

Но аз знаех по-добре от всички.

Той беше лицето на групата. По-големият ми брат, когото уважавах повече от всичко на света. Още не можех да повярвам, че се е забъркал в това, в което се е забъркал. Че участваше наравно с другите. Какво ли щеше да каже, ако разбереше, че знаех.

Дали нещо щеше да се промени?

– Мисля, че съм малко уморена.

Уморих се от преструвките.

Уморих се да прикривам болката си.

Уморих се да се страхувам.

Лицето му се изкриви в гримаса – не ми повярва. Той прокара пръсти през тъмнорусата си коса.

– Ти шегуваш ли се с мен, Ем? Уморена била! Тази сутрин провали договора ни със звукозаписната компания, а сега бягаши от сцената по средата на последната ни песен!... Защото си била уморена? Това ли искаш да ми кажеш?

При всяка изкрещяна дума той се приближаваше косо към мен, а гневният му глас отекваше в тухлените стени и се сипеше върху черната разкаляна земя.

С мъка сдържах сълзите, които запариха в очите ми.

Как не разбираше какво бях направила за него? През какво бях минала? Но той нямаше как да знае, а аз няхах никаква представа как да му го кажа. Страх ме беше да не разбере какво съм преживяла. И то повече от онова, което криеше.

Обгърнах ръце около тялото си и отстъпих крачка назад,

сякаш това можеше да ме предпази от гнева му. Да ме защити от болката, която разкъсваше сърцето ми.

– Не мога повече, не издържам.

Ричард ме хвана за раменете и ме разтърси.

– Какви ги говориш, за бога?

Знаех, че той не иска да ми причини болка, и по някакъв начин му се струваше, че като ме раздрусва, може да влее малко разум в главата ми. Но това ми подейства като шамар, по гърба ми полазиха ледени тръпки, нервите ми се изпънаха, започнах да се задушavam.

Едва успях да си поема глътка въздух.

– Цял живот работим за това, Ем. Цял живот. И сега всичко, към което сме се стремили, е на една ръка разстояние и чака да го вземем. А ти какво? Ще му обърнеш гръб и ще си тръгнеш? Ще се откажеш? След всичко постигнато дотук? – Думите му се застигаха объркани, сърдити, сякаш беше пометен от моя душевен смут, без да знае как да излезе от него.

Точно там беше проблемът.

Бяхме обвързани един с друг, общият ни успех зависеше от моето решение.

Гърлото ми се сви от мъка, гласът ми затрепери неуверено:

– Не знам, Рич. Не знам нито какво искам, нито дали мога да продължавам така. Прости ми.

Той ме погледна с възмущение – не вярваше на ушите си.

– Значи решаваш съдбата на всички вместо нас? – И запримигва със зелените си очи, сякаш искаше да ме види по-ясно.

Сякаш бях непозната.

И може би имаше право, защото аз самата вече не знаех коя съм.

– Какво да кажа на Лейф и Рис? – попита той.

Лицата на барабаниста и басиста на групата ни се завъртяха пред очите ми.

Най-добрите ми приятели. Чувствах ги като родни братя. Осени ме горчивата истина, че изневерявам на всеки един от тях.

– Те посветиха живота си на групата. – Тих и суров, гласът

Хвани ме, когато падна

на Ричард искаше да ми каже нещо, което аз отказвах да разбера. – За какво бяха хилядите километри, които навъртахме по пътищата? Клубовете, в които се молехме да ни пуснат да свирим? Нощите, когато гладувахме и бяхме толкова бедни, че трябваше да избираме дали да си купим нещо за ядене, или да налеем бензин, за да стигнем до следващия град? Нали се бяхме съгласили, че най-важното за всички ни е да не се отказваме от мечтите си? Какво ще кажеш за това?

– Мисля, че не мога да продължа – прошепнах аз, като се мъчех да се държа мъжки и да не се разплача. Да не хвърля вината върху него. Да го накарам и той да поеме своята отговорност. Но не знаех как да му го кажа. Не знаех дали можех да си призная какво се бе случило. Страхувах се, че това ще е последният удар, който щеше да ме довърши.

Ричард се обърна, потри лицето си с длани и вдигна глава към нощното небе.

Силното му тяло трепереше от негодувание и гняв. Едва се съдържаше. Всеки миг щеше да избухне.

Накрая, неспособен да се владее повече, той се извърна рязко и от устата му потече яростен поток от думи:

– Няма да ти позволя да се откажеш, Емили! Няма! Това са глупости. Ти даде всичко от себе си – точно както всеки от нас – и аз няма да ти позволя да се откажеш!

– Имам... имам нужда от малко време – прошепнах умолително аз.

Време да проумея нещата. Да ги поправа. Да залепя разпилените парченца.

– Нямаме време. Това е големият ни пробив. Плодът на години кървав труд, пот и сълзи! Имаш сценична треска, Ем, нищо повече. Ще ти мине.

Този път той прозвуча умолително.

Сценична треска.

Де да беше това.

Отдръпнах се с още една крачка назад.

– Не съм готова. Съжалявам, но това е истината.

Брат ми изрева, изрева от гняв и отчаяние в неподвижната

и безучастна нощ. Взе една захвърлена бирена бутилка от земята и я строши в тухлената стена. Шишето се пръсна на хиляди парченца, които се посипаха по земята като изгубените ни мечти.

– По дяволите! – завъртя се и замахна с насочен към мен пръст. – Върви по дяволите!

– Ричард!

В гърлото ми беше заседнала буца. Но той отстъпи назад, вдигна двете си ръце и устата му се изви от оскърбление.

– Не, Ем, не се опитвай да замажеш постъпката си с някое нелепо извинение. Това не ми стига.

Ама той не разбираше ли?

Аз вече бях платила твърде висока цена. Заради него. За да го предпазя.

Остави ме да стоя там задъхана, превита на две. Взе тичешком стъпалата и се мушна вътре. Тежката врата се затвори с трясък зад него като стена, която се издигна помежду ни. Почувствах се отчайващо самотна.

Самотна и уплашена.

Хванах се за косата и задърпах, като крещях, сякаш така щях да излея омразата, превзела всяка клетка от тялото ми. Викът ми се върна с ехото като равнодушно, безкрайно мълчание.

Не можех да остана повече тук, затова се затичах по уличката, сякаш можех да зарежа всичко назад. Като отпадъци, които човек изхвърля в кофата за боклук.

Не мислех, че мога да тичам толкова бързо, но поне щях да опитам.

Тръгнах по тротоара; обувките ми кънтяха по циментовите плочки. Светлините на Савана грееха с бледо сияние в задушната лятна нощ.

Минаваше десет и в Стария град цареше оживление, улиците гъмжаха от народ и във въздуха се носеше глъчката от хиляди гласове.

Чувствах се като негова заложница.

Исках да се удавя в това гъмжило.

Хвани ме, когато падна

Да избягам.

А кой знае, може би исках да си спомня коя съм.

Може би това беше див устрем да намеря себе си.

Пред мен грейна позната неонтова реклама.

„При Чарли“.

Това беше един стар и евтин бар, където бяхме свирили стотици пъти още преди да се хванем с онази прочута група, която щеше да ни отвори всички врати, а след това пред мен се отвориха врати, през които не исках да мина.

Бутнах вратата и влязох, все още задъхана. Вътре беше пълно с хора, скупчени тела танцуваха под сцената, където свиреше някаква група. Живата музика беше духът на това място. Около високите кръгли маси се бяха събрали по-малки групи, а в луксозните и затъмнени сепарета се виждаха смътно още лица.

Огледах набързо обстановката и тръгнах право към бара. Там се наместих на един празен стол. Младият барман сипваше напитките с бързината, с която му ги поръчвах.

Той сложи една подложка с логото на бара пред мен.

– Какво ще обичате?

– Две текили.

Момчето повдигна вежди.

Преглътнах. От нерви и страх в гърлото ми беше заседнала буца. Исках да удавя малодушието си повече от всичко друго на света.

– Нека да са три.

Досетих се, че е видял как треперя, защото наведе глава много бързо и нареди три чашки, чиито ръбове беше наръсил със сол. Наля текила от бутилката и ги украси с лайм.

Без да губя време с лайма, аз глътнах първо едната чашка, после втората, а накрая и третата.

Гърлото ми пламна, текилата ме стопли отвътре и треперещото ми тяло започна да се успокоява.

Не ме интересуваше, че приличам на някоя алкохоличка. Единственото, което ме интересуваше в този момент, беше да забравя. От три месеца насам бях в безизходица и имах отчай-

ваща нужда да изпитам нещо различно.

Исках да си върна надеждата.

Да спася разпилените парченца.

Може би това не беше най-добрият начин, но трябваше да предприема нещо, преди да изгубя всичко.

Вдигнах ръка за още едно. Разтревоженият поглед на бармана не ми убягна.

– Искате ли да се обадя на някой ваш близък? Изглежда, сте имали лош ден.

Изсмях се сухо.

– Добре съм.

Лъжа!

Лъжа след лъжа!

На кого можех да се обадя? Може би на Мел, но тя щеше да се ядоса на Ричард, а последното нещо, от което имах нужда сега, беше да забърквам асистентката на групата, а също и моя най-добра приятелка. Все пак и нейното бъдеще зависеше от това аз да се взема в ръце.

Цялата група зависеше от мен.

О, божичко!

Нова порция разкаяние, болка и горчивина нахлу в мислите ми. Подпрях се на бара и притиснах устата си с опакото на ръката, за да заглуша напирашото в гърлото ми ридание.

Барманът ме огледа, очевидно подлагайки на съмнение първоначалната си преценка, после грабна още една чашка.

– Още едно за вас, красавице, но то ще ви бъде последното.

Изчервих се. Божичко, десет минути откакто влязох, и той реши, че трябва да ми спре пиенето.

Явно беше, че се нуждая от помощ, но не от такава, каквато той си мислеше.

– Благодаря – казах с неуверен глас, като си давах вид, че нищо не се е случило, сякаш не усещах топлината, която алкохолът разливаше в жилите ми, стопляйки ме отвътре въпреки студената, жестока самота, която ме обгръщаше отвън.

Той побутна чашата към мен.

– Няма проблем.

Хвани ме, когато падна

Обърна се и продължи да обслужва следващия клиент.

– Ако няма на кого да се обадиш, защо не ми дадеш номера си?

Лигавата реплика, която трябваше да ме прелъсти, дойде от стола вляво от мен. Вдигнах очи и погледнах мъжа, който ме гледаше похотливо. Запусната, рядка брада и фланелка с лека по нея.

Прекрасно!

– Благодаря, но точно сега предпочитам да съм сама.

Опитах се да му обърна гръб, но той се наведе напред и се набути в лицето ми. Повдигна вежди подканващо.

– Ъ, изглеждаш много самотна. Защо не дойдеш при мен и не седнеш в скута ми? Ще видиш колко бързо ще ти мине!

И се ухили с мазна, противна усмивка.

Алкохолът не беше успял да притъпи напълно сетивата ми. Прилоша ми, от страх и погнуса ми се повдигна.

Май трябваше да премисля по-добре решението си да дойда тук сама.

Така и не си бях сменила късата червена рокля с дълбоко деколте, с която бях излязла на сцената. Никога не бих избрала сама нещо толкова провокативно, но гардеробът ми беше изцяло в ръцете на Мел, защото, ако зависеше от мен, щях да изляза по анцуг пред публиката.

А и на всичкото отгоре си бях забравила телефона.

Голяма глупост.

– Ще пасувам – отвърнах, а страхът пъплеше по тялото ми.

Мъжът ме хвана за коляното.

– Сигурна ли си? Я си помисли.

От противното докосване ми призля и аз с мъка запазих присъствие на духа.

След това усетих как зад нас се спусна черен облак, и сърцето ми направо подскочи.

Дрезгав глас, който можеше да се опише само като заплашителен, каза:

– Единственото сигурно нещо е, че си на път да се простиш с главата си, ако не си махнеш ръката оттам! Разбра ли ме?

Жестоки и невъзмутими, думите надвиха глъчката в бара, а мъжът, който си беше сложил ръката на коляното ми, погледна гневно зад мен, готов да изплюе нещо враждебно, после замръзна на място и думите му увиснаха неизречени. Сигурна бях, че се е уплашил, защото бавно отмести ръката си и слезе от стола от другата му страна.

Разтревожена, аз продължих да се вирам в малката чашка, която още стисках в ръката си.

Мъжът, който изгони онзи задник, се настани на мястото му.

Земята ли се разтресе, или алкохолът вече се плискаше в мозъка ми, не знам, но сякаш залитнах на една страна.

Почти се страхувах да погледна натам, не разбирах какво става с мен.

Надзърнах крадешком към мъжа.

Сърцето ми подскочи.

Подхвъркна.

И останах заслепена.

Очите на най-пленително красивия мъж, когото съм срещала, бяха приковани в мен. Очи, толкова черни, че имаха цвѳта на оникс и все пак проблясваха като пропукан черен лед, в чиято сърцевина гореше бяла огнена топка.

В най-потайните кътчета на душата му вилнееха ярост и неприимиримост.

Силната му челюст изпъкваше, а плътните му устни бяха свити в мрачна и заплашителна линия.

– Добре ли сте? – попита ме и гласът му звънна като акорд от буйна песен. Силен, дрезгав и прелъстителен.

– Аз... да. Аз... – запелтечих със заседнала огромна буца в гърлото, без да мога да отлепя очи от лицето, което се вираше в мен.

Не можех да обвиня дори текилите – нито един човек нямаше право да бъде толкова пленителен. В дълбоките му очи горяха хиляди порочни тайни, устните му бяха сладко изкушение, а тялото му плашеше с размерите си. Сърцето се заблъска в гърдите ми.

Хвани ме, когато падна

Той ме гледаше от стола, на който беше седнал. С едната ръка беше прегърнал облегалката, а с другата се подпираше на бара.

Гарвановочерната му коса беше буйна и разрошена и аз ясно си помислих, че сигурно цял ден е прокаравал неспокойните си пръсти през нея.

– Аз... благодаря ви – успях да кажа с прегракнал, неуверен глас, изпълнен с възхищение.

Беше облечен като някой влиятелен корпоративен директор – бяла риза, която прилепваше отлично по тялото му, и сиви панталони, които обгръщаха гъвкавата, жилава мощ на фигурата му, макар че някъде по пътя беше захвърлил сакото.

Но онова, което прикова вниманието ми, беше играта на форми, цветове и сенки, които покриваха тялото му.

Цялото му тяло.

Раменете и ръцете.

Гърдите и шията.

Имах чувството, че гледам мистериозна картина и моята задача беше да я разгадая.

Мъжът беше замесен от конфликти.

Бунтар и господар.

Непримиримост и противоречия.

Коктейл от непреклонност, суматоха и опустошителност.

Много скъпа марка греховност.

Нещо, в което не потапяш пръстите си, без да подпишеш отказ от всякакви претенции и да приемеш безрезервно риска.

И по някакъв необясним начин аз стоях насреща му с пресъхнало гърло и очи, които го изпиваха, сякаш точно той можеше да ми припомни коя съм.

Непознатият се приведе напред напрегнато. Плъзна поглед по трите празни чашки пред мен и се спря върху последната в ръката ми.

– Алкохолът не помага да удавиш мъката. Повярвайте ми, пробвал съм.

Той ме погледна в очите, докато прошепваше думите, а по лицето му нямаше и следа от закачливост.

Сърцето ми започна да бие развълнувано и аз огледах лицето му, като се мъчех да разбера този мъж, който се беше намерил, за да ме спаси, а в същото време имаше вид на човек, който можеше да ме погуби.

– Нищо не пречи да опиташ, нали така? – Гласът ми потрепери.

– Не пречи, значи? На мен ми се стори, че малко оставаше да съжалите.

Сконфузах се и цялото ми лице пламна.

Беше прав.

Но аз бях отчаяна. Опитвах се да запълня празнина, която не можеше да се запълни.

Сведох глава и се вгледах в кехлибара в чашата, преди да събера смелост и да погледна мъжа отново там, където един непокорен кичур гарвановочерна коса хвърляше сянка върху едната половина от прекрасното му лице.

– Не съм искала онзи... онзи... глупак да ме заговаря. Само защото седя тук сама, не означава, че онзи мъж има правото да ми пуска ръка.

В черните му очи проблесна ярост.

– Така е, имате право. Мога да го настигна... и да му покажа колко струва да пипа това, което не му принадлежи. Само кажете.

Излъчваше гняв. Свишеп и жесток. Сякаш беше мой пазител и да бди над мен беше негова работа. Дух, който ще сравни със земята всяка заплаха. Не знаех какво да мисля, нито защо изведнъж се почувствах по-защитена от всякога. А в същото време бях сигурна, че стоя на брега на бурно, развълнувано море.

Пълно с опасности.

Опасността беше изписана на лицето му.

А ето че аз жадувах да навляза в дълбокото, да протегна ръка и да натопя пръстите си, да отпия малко от тях, за да утоля жаждата, която нарастваше с всяка изминала секунда.

Божичко, какво ме прихващаше?

Аз не правех такива неща.

Хвани ме, когато падна

Да се запъвам и червя пред един непознат. Да се чудя какво ли би било големите му ръце да ме вземат в обятията си. Това бяха мисли, които изобщо не трябваше да ме занимават.

– Благодаря, че се намеси, но и без теб щях да се оправя.

Дори не знаех защо се опитвам да му пробутам това твърдение. Та аз треперех. Цялата се тресях от нерви.

Не бях на себе си и това беше пределно ясно.

Но бях напълно сигурна, че ако пратя този мъж на подобна мисия, той ще свърши в затвора.

– Наистина ли? – усъмни се непознатият.

Беше толкова близо до мен, че усещах дъха му. Миришеше на уиски, кедър и много слабо на цигари.

Би трябвало да ме отблъсне.

Но стана точно обратното.

Бях заинтригувана и привлечена. Разтворих устни и поисках да го вдишам целия.

Да изпитам нещо силно.

Да изгоря в електричеството, което усещах, че протича между нас.

– Мислиш ли, че не те видях, когато влезе тичешком тук, търсейки място, където да се скриеш? – Устните му ме докоснаха съвсем леко по лицето и сред глъчката в бара аз едва чух думите му. – Сред тълпата от хора. Това ли искаше? Някой да те намери?

От устата му се лееха прелъстителни, подкупващи думи.

Пленителни.

Хипнотизиращи.

Погледът ми срещна неговия, отзова се колебливо. Исках той да ме види, а в същото време се плаших, че може да открие коя съм.

– Мисля, че това зависи от човека, който ще ме намери.

Черният оникс на очите му се плъзна по лицето ми, сякаш следваше линиите, проникваше в душата ми и виждаше това, което беше скрито в нея.

– От човека зависи, значи?

Запахът вътрешната страна на бузата си. Изобщо не бях на

себе си, сякаш целият свят беше застанал надолу с главата.

– И кой се надяваше да те намери? – настоя той, като движеше бавно устните си и преглътна, а татуировката на адамовата му ябълка подскочи.

Колко хипнотизиращо!

Събрах цялата смелост, която имах, и думите се изгърколиха от устата ми като молба:

– Може би дойдох с надеждата да срещна теб.

Хрипкав смях се надигна в това силно гърло и прикова погледа ми. Устата ми пресъхна.

– Съвсем сигурен съм, че аз съм точно обратното на всичко, което търсиш, красавице.

Каза го, за да ме отблъсне – недвусмислено предупреждение, – но единственото, което стигна до съзнанието ми, беше фактът, че ме нарече красавица.

– Аз пък мисля, че ти си точно това, от което се нуждая в този момент.

Дори не знам как успях да изрека думите, но това беше самата истина.

Имах нужда от него.

За малко.

За една нощ.

Дори да се възползваше от мен, нямаше да имам нищо против.

– Търсиш си белята, без дори да подозираш.

Ето пак.

Поредната заплаха. Риск, който исках да поема. За първи път в живота си исках да сложа подписа си върху договора.

– Кой знае, може пък да търся точно това, което ти можеш да ми предложиш.

Боже, звучах, сякаш му се моля!

Усмивка повдигна крайцеца на очарователните му устни. Той се наведе към мен и ме погали по долната устна със свития си татуиран пръст.

Тялото ми настръхна.

– Искаш ли да ти кажа какво мисля?

Хвани ме, когато падна

Исках ли?

– Да – прошепнах, а погледът ми скачаше по лицето му, без да знае къде да се спре – исках да погълна с очи всеки сантиметър от този покоряващ мъж.

Тогава ме докосна по бузата с върха на пръста си.

– Мисля, че се държиш безразсъдно. Мисля, че търсиш човек, който да премахне болката, в която се давиш. Мисля, че гориш от желание да опиташ нещо различно... да потопиш чистите си сладки пръстчета в нещо мръсно. Кажй, това ли искаш... да се изцапаш?

Усетих силен копнеж, но коремът ми се сви от страх.

Преглътнах с усилие – в гърлото ми пак беше заседнала буца. Правех се на смела, когато краката ми трепереха толкова силно, че се чудех как още не съм паднала от стола.

– Говориш така, сякаш това би било лоша идея.

Преди да се опомня какво става, той се наведе бързо и ме целуна леко по устата. Кожата ми настръхна, сякаш през мен премина електричество, главата ми се замая.

– Това би било ужасно лоша идея.

Отдръпна се назад и аз усетих, че в пространството помежду ни припламва нещо необяснимо.

– Не ме е страх от теб – казах тихо, като се питах кого ли се опитвам да убедя.

– А би трябвало.

Намръщих се.

– Ти си моят спасител тази вечер.

– Ако те докосна, никога няма да можеш да ме забравиш. Ще те погубя, красавице. А така като гледам, сърцето ти вече доста е страдало.

– Сърцето ми не е разбито – отвърнах прибързано.

– А искаш ли да бъде?

– Аз... Аз... – Мигах срещу него, без да мога да проумея какво става. Откъде това привличане?

Защото сякаш вече го бях срещала.

Вярвах в любовта от пръв поглед. С цялото си сърце и душа.

Но това беше омагьосване. Беше като изкачването на пла-

нински склон с единствената цел да скочиш от скалата. Рискуваш всичко, за да се опиташ да полетиш.

– Знам, че идването ми тук не беше грешка.

Гласът му стана по-тих:

– Пази се, защото цял живот не правя друго, освен да греша.

Вдигнах поглед към него с надеждата да го видя през воала от думи, които не спираше да хвърля към мен.

– Не те разбирам.

Той наклони глава и черната му коса падна на една страна. Изгледа ме толкова строго, че сърцето ми щеше да се пръсне.

– Защото си прекалено добра, за да видиш това, което те гледа отсреща.

– А може би ти не успяваш да се видиш такъв, какъвто си.

Той се разсмя с груб, сух смях.

– Ти си съкровище, момиче.

Каза го като обида, потопена в топлина.

Боже, всичко у този мъж беше в повече! И дързостта, и обаиянието му, а аз обмислях да направя хиляди неща, които не направих. Може би той имаше право. Идеята не беше добра.

– Трябва да си тръгвам.

– Да, така е.

Започнах да търся кредитната си карта в джоба с цип на роклята ми, като благодарих на всички звезди, на които пех, че я нося заедно с ключа от хотела. Последното, което ми се искаше да направя, беше да се върна с подвита опашка при брат ми.

Непознатият ме хвана с татуираната си ръка за китката.

Погледнах към свързаните ни ръце. Жилите на ръцете му потрепваха нервно, кожата му беше покрита с рисунка от тъмно мастило, която приличаше на парче от заплетена карта на скрито съкровище, преплетена с пейзаж и лица. На опакото на ръката му картата преливаше в портрет на крал, чийто образ беше обграден от рози, изгубващи се в пешките, изрисувани върху пръстите му.

Цялата сцена излъчваше сила и все пак в нея имаше нещо много тъжно.

Хвани ме, когато падна

Той беше прав. Аз бях едно безразсъдно, лекомислено момиче.

– Аз ще се погрижа за сметката – каза той с дрезгав глас.

– Не си ми длъжник.

Той ме погледна по един особен начин, който не можах да разбера.

– Това е най-малкото, което бих могъл да направя.

Подаде картата си на бармана, а аз прошепнах тихичко:

– Благодаря. Между другото, аз съм Емили.

В единия край на устата му трепна нещо, което приличаше на погнуса:

– Ройс.

Каза го така, сякаш името му заслужаваше да бъде заклеено. Изгледа ме отгоре, сякаш очакваше нещо, някакъв ефект може би, после се обърна и подписа бележката, която барманът му подаде.

Прибра картата в портфейла си и го мушна в задния джоб на панталоните си.

Не можех да остана нито миг повече под въздействието му, затова станах тремаво от стола и леко залитнах, когато стъпих на краката си.

Ръката му се стрелна да ме задържи.

– Полека, съкровище.

Кожата по ръката ми настръхна.

– Добре съм... Ще отида само... до тоалетната. Беше ми приятно да се запознаем – успях да кажа.

Направих две крачки, като се преструвах, че съм напълно спокойна, а след това за втори път тази вечер хукнах през тълпата, за да избягам.

Но този път го направих, защото исках да остана.

Защото исках да видя какво е да ме залее черните води.

Проправих си път през навалицата, като едва сдържах сълзите си.

Божичко, колко жалка бях само! Но какво можех да направя? Единственото, което исках, беше някой да види истинското ми лице. Всичко, от което се нуждаех, беше една секунда

истина. Вкус на свобода. И някой да свали оковите ми.

Може би тогава щях да поискам да разкажа всичко. Да се изправя и да бъда смела.

Да забравя и да запомня.

Да приема възможностите и да отхвърля това, което отдавна ме преследваше.

Мощна сила се надигна зад мен и аз си поех дъх на пресекулки, когато разбрах, че той е зад гърба ми и ме следва в тълпата. Сърцето ми заби в очакване, въпреки че ускорих крачка.

Мъжът направи същото.

Ройс.

Чудех се как ли ще звучи името му от устата ми.

Поспях се неуверено, когато излязох от навалицата, после тръгнах по тесния, мъждиво осветен коридор. Децибелите от бара намаляха до глух тътен. Единственият звук, който чувах, беше биенето на собственото ми сърце и стъпките на мъжа, който приближаваше зад мен.

– Няма нужда да бдиш над мен – прошепнах аз в равнодушната пустота.

Една татуирана ръка се промъкна и обгърна с дланта си шията ми.

Беше като груба милувка за душата ми.

– Не мога да те пусна да си тръгнеш.

О, боже!

Коленете ми омекнаха и от устата ми умолително се разнесе:

– Тогава не го прави.

Той въздъхна на пресекулки, обърна ме бавно към себе си и ме избута навътре. Сенките в уединения коридор ни погълнаха. Той ме притисна в стената и когато се подпря с две ръце над главата ми, по гърба ми полазиха тръпки.

В слабините ми се разли топлина, когато ме покри с покрива на прекрасното си тяло. От устата ми се изтръгна тих жаден стон.

– Ройс – промълвих името му, сякаш беше мечта.

Той ме погали по лицето с носа си и своенравното ми сърце

Хвани ме, когато падна

се протегна към него. Гърдите ми се повдигнаха тежко.

– Ще съжаляваш за това – изхриптя гласът му.

Може би.

Това сякаш не бях аз.

Но тази вечер, тази вечер не ме беше грижа. Едно-единствено нещо имаше значение.

Чувството.

Коего исках да изпитам с него.

– Моля те... целуни ме – помолих го аз.

Ройс се разколеба.

Притисна се в мен, после се отдръпна назад, а дъхът му се изтръгваше накъсано от гърлото му.

– Моля те – повторих аз.

– По дяволите! – прошепна той и ме целуна пламенно по устата.